

следа на тоя свой чернокося другаръ - чирпанецъ. Дори го бѣхъ забравилъ съвършено . . . Подиръ петнадесетъ години ние се открихме въ София: пръвъ Яворовъ ме позна и ми се обади. Какво бѣше моето очудване, когато тоя Яворовъ, за когото вече знаехъ, че е станалъ знаменитъ поетъ и революционеръ, билъ сжщия мой другаръ отъ нѣкогашната чирпанска компания при Пловдивската гимназия! Изпърво това ми се виждаше невѣроятъно, но Яворовъ прибърза да ми припомни редица случки изъ нашия ученически животъ и дружбата ни въ Пловдивъ. Ние се разговаряхме задушевно, и все нови мили спомени възкрѣсваха въ съзнанието ни върху щастливото безвъзвратно минало. Разправи ми сетне забравени младежки постѣпки като гимназистъ и се смѣеше заразително. И тоя смѣхъ като че и сега звучи въ ушитѣ ми; като че поетътъ още седи до менъ наведенъ, разправя ми увлѣкателно и ме гледа съ живитѣ си проникателни очи! . .

*

— Ние пъкъ се познавахме още отъ прогимназията — пише другъ. Помня го като третокласникъ. Между тогавашнитѣ ми другари изпжкна едно мургаво момче, съ голѣмъ островръхъносъ, съ голѣми изпжкнали черни очи и съ дебели бърни — именуемъ Пѣю, облѣченъ съ тъмно червени или тъмно жълти дебелошаечни граждански дрехи — такава бѣ тогавашната мода между ученицитѣ, идещи отъ околността на Пловдивъ. Пѣю — най-видния отъ класа ни съ своя бѣлъ рунтавъ калпакъ, сжщи такъвъ, какъвто носятъ зимно време войницитѣ отъ гвардейския полкъ,